

Daniel Hevier

SOROK

s honnan tudja
hogy Isten már megteremtett minket?

mi van ha csak egy elhajított vázlat vagyunk
egy tervezet
három mozdulattal felfirkantott karikatúra
s összegyűrt
papírgalacsinként
keringünk lassan az űrszemét között

miközben
egy másik időben
egy másik férfitől s egy másik nőtől

másféle utódok
bukkannak eleven forrásként
a világra

ODÜSSZEUSZ HALDOKLÁSÁRÓL

mikor úgy érezte
hogy pilláira már ránehezül
a mágneses álm

el akarta fújni a gyertyát
de csak még nagyobb
lobbant a lángja

s így ebben a fényességben
még egyszer felvillant előtte
valamennyi útja és bolyongása

a levágott kakasok
vére és a tánc
a hajók vitorláí
a tenger vitorláí

s mint egy erőtlen isten
az ágy szigetéről nekivágott
a szőnyegek óceánjának

a hullámok kegyesek voltak hozzá
s a függönyből utoljára
sirályokat lehetett hallani

HOMÉROSZ

itt ücsörög
és mesélget közben
világrészek
népek
igék
látomások
sorjáznak a szájából
visszabámul a múltba
világtalan
hogy a szeme ne zavarja őt
a látásban
egy történetet mesél
ám az valójában
önmagát mondja
az ő szájával
mozdul az ujja
és havazni kezd
megfordítja tenyerét
és fúj a szél
mindenféle dolgot
álmot és jóslatot

helyez el a térben
magához inti a pincérnőt
belekóstol
a sör fellegeibe
azután újból mesélni kezd
háborúkról és halálról
az elesett harcosok sírján
sarjadó fűről
itt ücsörög
állát tenyerébe támasztva
és véres eseményeket mítoszokat eposzokat sorol

a férfi
aki nem is létezett soha

TÓTH LÁSZLÓ fordításai